

Σ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΣΥ, ποῦ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ τὴν πρώτη ἐκείνη ἡμέρα
Ἐστὸς τοῦ χάους τὸν ἀνάστερο καὶ σκοτεινὸν αἰθέρα

Βγῆκες πρωτόπλαστη πνοή·
Οὐρανογέννητη φωτιά τοῦ Πλάστου πρώτο θρέμμα,
Ποῦχεις τὰ νέφη θρόνο σου, ποῦχεις τὰστέρια στέμμα
Κι' αἰώνια σκλάβα τὴ ζωή·

Σύ, ποῦ μέσ' ἔς τ' ἀστερόφωτο καὶ μυρωμένο διάβα
Τοῦ φτερωτοῦ σου ἀμαξιοῦ μέσ' σέ δροσιά καὶ λάβα
Δάκρυα καὶ λούλουδα πετᾶς·
Φυσᾶς καὶ Ζέφυροι φυσοῦν καὶ ἔς ἓνα μόνο νεῦμα
Τοῦ ἀγέρα καὶ τοῦ πέλαγου τὸ μανιωμένο ρεῦμα
Βουβὸ κι' ἀκίνητο κρατᾶς.

Σύ, ποῦ μὲ μία σου ματιὰ σκορπᾶς καὶ φῶς καὶ χρῶμα,
Μὲ μιὰ πνοή σου μυρουδιά καὶ ἀρμονία ἀκόμα
Καὶ ἔς τὰ οὐράνια καὶ ἔς τὴ γῆ·
Χαμογελᾶς κι' οἱ κάμποι ἀνθοῦν καὶ τὸ ἀηδόνι ψάλλει,
Κι' ἀστράφτουν ὅλα καὶ γελοῦν ἔς τῆς πλάσης τὴν ἀγκάλη
Ἐστὸς τῆς Ἐδέμ τὴν πρώτη αὐγή.

Ὡς ἔρωσ' ἐς τὴν θεόπλαστη τῶν κόσμων ἄρμονία
 Ποῦ δὲν ἀκούγεται ποτὲ καμμιὰ παραφωνία,
 Παντοῦ τὸ πνεῦμά σου θωρῶ !
 Καὶ κάθε νύχτα σὲ θωρῶ μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια
 Ποῦ ἔς τοῦ ὄνειρου τριγυρνᾷ τὰ ὀλόχρυσά παλάτια
 Σὲ κόσμον ἄλλο φωτερό !

Εἰς τὴν πατρίδα τῶν ψυχῶν, αἰώνια μας πατρίδα,
 Πόσαις φοραῖς τὴν ὄψι σου ὀλόφωτη δὲν εἶδα
 Ὡς τὸ θρόνον τὸ βασιλικό !
 Πόσαις φοραῖς δὲν ἤρθαμε μὲ τὴν ξανθὴ τὴν κόρη
 Ὡς τὸν γαλαξία τῶν ψυχῶν ποῦ στρέφουν δορυφόροι
 Ὡς τὸν ἥλιο σου τὸ μαγικό !

Ἐκεῖ μονάχος βασιληᾶς γεμάτος θεῖα δόξα
 Ἐκεῖ ἔς τὰ χέρια δὲν βαστᾶς τὰ φοβερά σου τόξα
 Ποῦν' ἀθεράπευτη πληγῆ.
 Ἡ φλόγα ἐκεῖ γίνεται φῶς, ὁ στεναγμός μας αὔρα,
 Τὸ δάκρυ γίνεται δροσιὰ καὶ σθύνει κάθε λαύρα
 Ποῦ καίει τὰ σπλάχνα μας ἔς τὴ γῆ.

Ἐκεῖ σπιθόβολαις ψυχαῖς ἔς τὰ σπλαχνικά σου στήθια,
 Σοῦ ἀπιθώνου ἀπ' τὴ γῆ ἢ πίστι κι' ἢ ἀλήθεια
 Δύο παιδιὰ σου φλογερά·
 Καὶ ἀπὸ σφαῖραις ἄγνωσταίς πετοῦν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
 Καθάριαίς ἀπ' τὴ φλόγα σου, λουσμῆναις ἀπ' τὸ δάκρυ,
 Κι' ἀγγέλου παίρνουνε φτερά.

